

kKirjekuori:
Lotta Laina Siltaloppi.
Kpk.8.
7410.
Lähettilä: Maija
Os: Ilmajoki as.

Kirjeen teksti:
Ilmajoki 15/9-41.
Rakas Laina!

Kiitos kirjeestäsi ja tuhannesti anteeksi minun saamattomuuteni, kun en ole saanut vastausta sinulle kyhättyksi. Mutta kaikki minun kirjeenvaihto kaverini tietävät, minun erinomaisen taitoni olla vastaamatta kirjeisiin. Mutta nyt ryhdyn työhön.

Oletko sinä vielä Räisälässä? Sinä näit nyt Räisälän runneltuna ja raiskattuna sodan jäljiltä, vanjan jäljiltä, siivottomina ja haisevina ovat nämä ”miekkoset” siellä isännöineet. Mutta tule Räisälään parin vuoden kuluttua, näet silloin uuden, kauniin ja vaurastuneen Räisälän, lienet kuitenkin näin syksyn kirjavassa harmaudessaakin saanut jonkinlaisen käsityksen Vuoksen rantojen kesäisestä kauneudesta. Unnunkoskella ollessasi taikka ”niiku myö räisäläiset sanotaa jot Unnokosell” lienet huomannut laivalaiturin rannan vanhat, vehmaat riippakoivut. Siinä rannalla oleva pitkä valkoinen talo jos huomasi, oli Taavilaisen talo, ja siinä talossa oli minun serkkuni naimisissa. Vilppulan koulu siellä Unnunkoskella on minulle tuttu paikka ja yleensä koko Unnunkoski. Kävitkö Suutarin talossa? Niiden luona. Jotka asuivat teidän pihatuvassa viime talvena.

Kyllähän minä ymmärrän, että sinulla on ollut kiirettä. Minäkin olen kirjoittanut ahkerasti kenttäpostia isälleni ja Slle ja Rlle, jotka ovat minun setiäni. Viimeksi kirjoitin Rlle 4 sivua pitkän kirjeen. Kyllähän siinä oli veisua pitkästi ja hän kun on vielä aviomieskin. Enkö ole uskalias, kun uskallan lähestyä suljetussa kirjeessä ukomiehiä.

Täällä on ollut rumat ja sateiset ilmat. Kurjaa kaikin puolin. Viime perjantaina olin leffassa. Kävin katsomassa uutta, hienoa, amerikkalaista lääkärfilmiä ”Sisärengasta”, jonka on valmistanut pirun hyvä yhtiö Metro Goldwin Mayer. Pääosissa hieno, elegantti herra Robert Donat, joka näytteli tohtori Mansonin osan hurjan hienosti. Lisänä oli Ufa katsaus N:o 157. Se oli filmattu itä rintaman taisteluista, kuten Peipus järveltä, Pihkovasta ym. Hurjan jännää. Näin miten vanjojen tankit romuttuvat. Kuule, ei Uralin takana ala taivas, vaan Siperia. Välillä tunnukseni:

Es lebe der fuhrer Hitler!

Es lebe Deutschland!

Minulla on ollutkin sen opiskeluni kanssa viime aikoina helvetin kiire. Työtä, tenttiä ja taas työtä. Mutta ruotsin kirjassahan sanotaan: Den mycket vill veta, får mycket arbeta! Tai: Arbetet adlar mannen! Luotan ruotsin kielen taitoosi.

Kirjeeni syntinen sisältö johtuu luultavasti siitä, että kirjepaperi lehtiöni kannessa nauraa Kirsti Hurme, alias Syntinen Jolanda. Niin hän, Suomalaisen filmin ”vaarallisin vamppi” valtaa monet eroottisella hymyllään. Täällä on edes elokuvat. Siunattu asia kuivassa kurjuudessa. Karjalasta ne toistaiseksi puuttuvat, mutta Karjalan luonto, kevään, kesällä, syksyin, ja talvin, sinä ole suuri värielokuva, vailla vertaa. Siellä olen kotonani, ympärilläni Anun ja Mikon antrealainen idylli, kauempaan Enson ja Rouhialan valtavat tekniikan ihmeet. Ja Sinä, vanha rakas Viipuri, Suomen iloisin ja haikein kaupunki. Hymyily kyynelten läpi. Vieläkö näen Torkkelin puiston, jonka rinnalla muut Suomen kaupunkien puistot, ovat kuin

ikäneitoja Runebergin rehevän kaunottaren rinnalla. Ja Espilä, saanko syödä illallista sinun kauniilla terassillasi ja kuulla Karjalan Kaartin soittokunnan reippaita säveliä soittolavaltasi. Saan, kaiken saan vielä nähdä. Rakas Wiipuri.

Mutta aika ei ole runon, vaan raudan. Suomi suureksi, Viena vapaaksi, olkoon tunnus. Heilauttele vanjaa kovasti turpaan sotatapparallasi ja anna rosvoille rosvon palkka kuolema. Missä ikänä tapaat niitä pirun Alekseita, Iivanoita, Senjuskoita, Tatjanoita, anna kuula otsahan, otsahan, Otsahan! Osaatko ampua, olen ylpeä siitä, että Sinä Laina rakas saat kuulua osana niihin jättiläis pihteihin, jotka tällä “haavaa” puristavat Pietaria, sitä helvetillistä pirun pesää. Kun maaliskuun 13p:nä 1940, oli Kannas ja Viipuri uhrattava Leningratin turvallisuuden takia, olisi nyt mielestäni oikeus ja kohtuus, että Kannaksen ja Viipurin turvallisuuden takia, olisi Leningrat vuorostaan uhrattava.

“Puukolla auki Aasian paise,
Ryssä ei kauan Suomessa haise.
Ryssät ei ossaa Suomesta kottii,
Kaikki ne mätänöö Hanagon mottii.
Silmien välillä, silmien välillä,
Silmien välillä ryssää juu!”

Jos ensi kesänä elän ja hengitän, menen varmasti matkustamaan Vienaan ja Aunukseen. Olisi kiva päästä esim. Käymään Petroskoissa, jota Heikki-setä talvella piloillaan kutsui Tiltugratiksi. Taisi Tiltu-raukka pakata kapsäkkinsä ja purjehtia turvallisemmille vesille. Ei Suomen poiat sitä naikkosta varmasti kovin hellästi kohtelisi jos käsiinsä saisivat.

“Luo sairaiden, käy sisar hento valkoinen,
Hän hymyävän katsehensa suopi,
lohtua luopi ain.”

Muistin tuon tutun foksen ja omistin sen Sinulle. Haluan kirjoittaa Sinulle, parhaimmalle etelä-pohjalaiselle ystävälleni 6 sivua pitkän kirjeen, joka on elämäni pisin.

(piirretty kuva: 2 sydäntä, joiden läpi menee nuoli/AKR)

Kun minä eilen kävin kotonasi maitoa hakemassa, sanoi Onerva sinulle ostetun kumisaappaat. Aikoivat lähettää sinulle ne pian. Minä kävin kerran marjassa tuon Pentinmäen rouvan kanssa. Puolukoita oli kurjan vähän. En saanut avian täyttä ämpärillistä. Muuten olen yhä ollut siirtoväen huollossa työssä. Sano kaikille räisäläisille, jos olet vielä siellä Räisälän pitäjässä paljon terveisiä Maijulta. Kaiki minut siellä tuntevat. Sano sama flikka lähettää terveisiä kaikille räisäläisille, joka antoi heille matkaliput Ilmajoen huoltoväen huollossa. Kesken kaiken näin sinun uudet hienot kumikenkäsi tänään. Arvi Marila osti ne Seinäjoelta. Oikein vääpelin ostamat. Ole ylpeä.

Huomaa, että jatkan tätä kirjettä tiistaina 16 päivänä. Sain tänään kirjeen isältä. Hän on myös Räisälässä. Hän kertoi, että kun hän meni meidän huvilalle, oli siellä eras kenraali kylpemässä meidän huvilan saunassa. On se hyvä, kun on niin hyvä sauna, että kelpaa Herra Kenraalille. Kesken kaiken pelkään, että siellä Räisälässä on vaarallista kun minun isäni kertoi ryssän partioiden tehneen hyökkäyksen R:n kirkolle ampuen autoja. Isä oli siinä ryttäkässä mukana. Hän joutui nyt siirtymään Kiviniemeen. Näin saunoista puheen ollen sanon, että jos Räisälän kirkolta löydät sellaisen punaiseksi maalatun saunan, jonka pukuhuoneen muuriin on taidemaalari Viljo Kojo tekstannut Kalevalaisen värssyn, on se meidän sauna.

Värssy kuuluu:

Terve löyly,
terve lämmin
Tänne mieki tulla
rämmin. Tule
löylyhyn Jumala,
isä ilman lämpi=
mähän, Tekemähän
terveyttä, rauhaa ra-
kentamahan!

Samalla panen Sinulle rakas Laina erään säkeen uusimmasta runostani
Taas Rautu miekkansa kohottaa,
Ja Viipuri seisoa uskaltaa.
Nyt Karjala nousee!

Pari päivää myöhemmin, kirjoitti runoilija Eskola seuraavan säkeen:
Me marssille Porteille Wiipurin,
Me kostamme Raudun ja Rassulin. J.n.e.

Kahdella ihmisellä voi olla sama runosävy. Eipä nyt muuta tällä kertaa. Vastaa Laina
näin pitkään kirjeeseen heti jos joudat. Englanniksi: All right! Please! Latinaksi:
Verba Volant, scripta manent= Sanat lentävät, kirjoitettu pysyy.
Ikuisesti sinua muistava ystäväsi:
Kirjoita. Huomio. Maija

(Laitaan kirjoitettu) Huom. Säilytä tämä kirje, ja näytä Ainille ja Onervalle. He olivat
uteliaita.